

На непрекъснат тежък труд и вечна мъка,
Нас нуждата зарови живи въвъ земята.

Рудничарите

Тъй, тъй.

Прометей

Аз съм бунтовника титанъ, когото
Не стресна, не уплаши строгостта на Зевса,
Когато в злобата си бесна той замисли
Рода човешки от земята да премахне,

Първият рудничар

Какво бълнува той?

Старият рудничар

Не разбиравам нищо.

Рудничарите (един след друг)

И аз, и аз, и аз . . .

Прометей

Прокълнати от Зевса,

Обречени на вечен мрак и страшна гибел
Прекарвахте живота си без цел, без ред.
Като мравуняк същ завирахте се в дупки.

Старият рудничар

Ний и сега живеем в тъмнина.

Рудничарите

Тъй, тъй! . . .

Прометей

Но аз откраднах огъня от небесата
И вам го дадох, че за вас ми беше мъчно.
Безумни бехме и аз надарих ви с ум.
Вий имахте очи, но бехте с тех слепци,
И глухи бехте, ако и с уши да бехте.
Аз просветих душите ви, научих ви
Да си съграждате от камък светли къщи,
Да впрегате конете, да орете с тех.